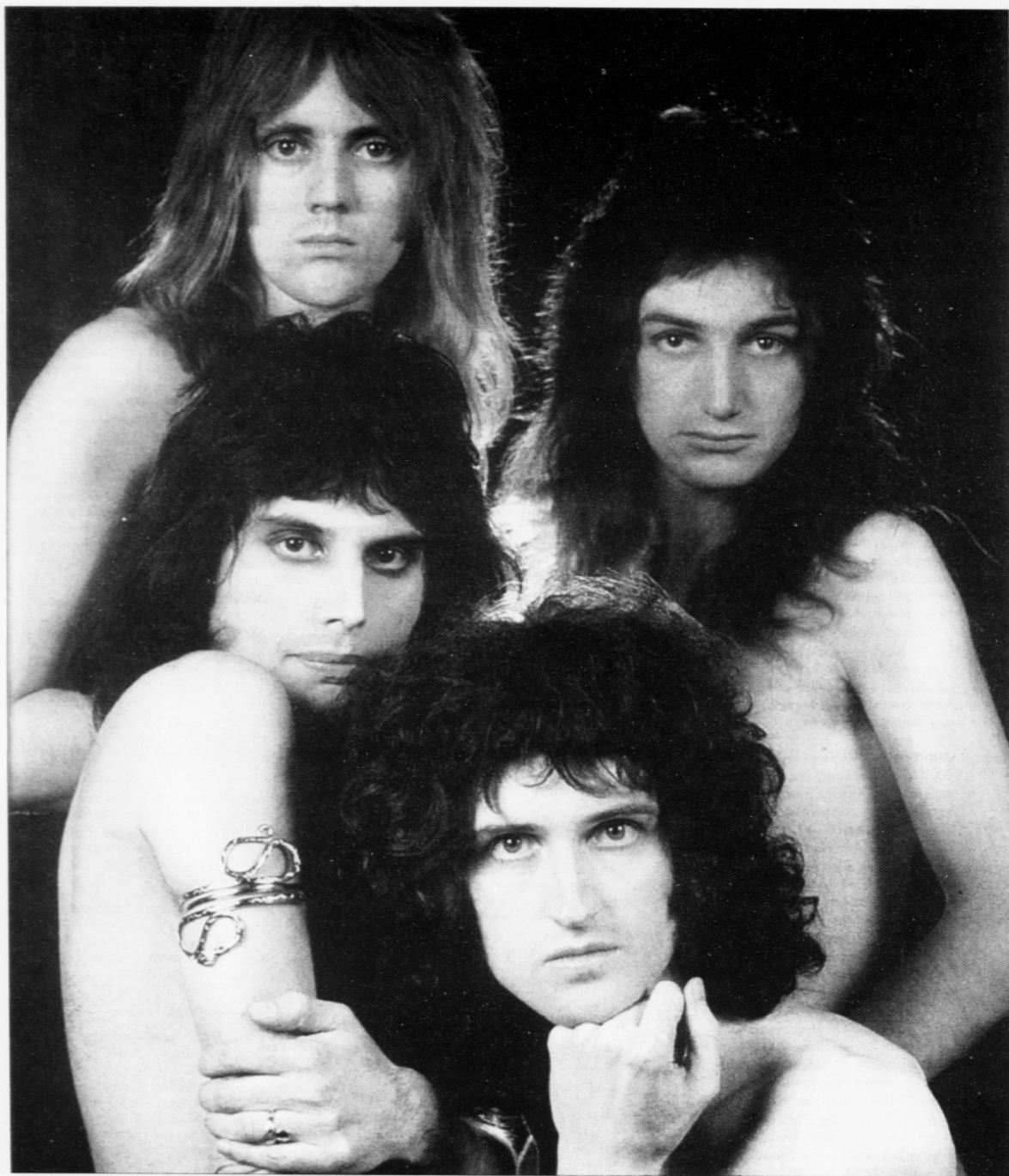

Queen. Frá ovast frá vinstri: Roger Taylor, trummur, John Deacon, bass, Freddie Mercury, sang og Brian May, gíttar

vera eitt frálíkt verk - kom út, var kritikkurinn eirindaleysur. Men löngu her lögdu teir fjórir lunnarnar undir það, ið skuldi gerast tiltikna, stóra Queen-sounding á komandi plátum.

Hóast EMI spýtti nógvar penningar í kampanju-maskinuna hjá Queen, so hetta ongin verja móti kritikkinum. „Öbrúkiligt! Ein vanæra fyri rocktónleikin!“ Soleiðis ljóðaði í pressuni, tá Queen II kom út. Atfinningar, ið stundum mintu um forfylging, fylgdu Queen at kalla alla teirra livitið. Eitt nú legði blaðið NME við sera óndsinnaðari skrivning eftir Freddie Mercury aftan á útgávuna JAZZ í 1978 við yvirskriftini „Is This Man A Prat?“

Eftir hesa niðurgerð hevði Queen sangarin ongantið nakra longri samrøðu við nakað blað.

Enn tann dagin í dag finnast ójavnar menningar um Queen og hvussu týðandi teirra íkast til støðugt logandi rockbálið var.

Serliga vóru tað sum sagt rock-kritikararnir, ið høvdu ilt við at taka Queen til sín. Sum ein kritikari segði: Flott lög, góð riff. Men eg sigi sum David Bowie: Finst ongin Queen sangur, sum kann fáa meg at breyta út úr at gráta?

Sjálvur nevndi kritikarin kortini „Love of My Life“ og „The Show Must Go On“ sum kensluborin undantøk.

Roger Taylor, trumuspælari í Queen hevur hetta at siga um mangladi undirtøkuna frá kritikarunum:

– Vit vóru ongantið væl lýddir í tónleika-pressuni. Eftir eini tíð gjørdist hetta rættiliga týðandi fyri okkum, tí tað visti seg, at jú meir rós onkur fekk av ummælarunum, tess størri var kjansurin fyri ongantið at sláa ígjøgnum!

Hjá teimum fyra limunum í Queen valdaði ongantið nakar ivi. Teir ætlaðu sær at vera heimsins størsti rockbólkur.

– Vit duldu tað ikki. Og hvat annað val hevur tú? Ongin fer upp í ein bólur fyri at siga: „Vit vilja verða fjórðbesti bólur í heiminum!“, sigur Roger Taylor.

Fýra sangskrivarar
Stórur gjørdist bólkurin eisini, hóast byrjanin í 1969 var tung og trupul. Brian May og Roger Taylor spældu saman, hittu seinni Freddie Mercury.

Rock kongarnir Queen

Mong meina, at Queen var heimsins næststørsti bólkur hesa øldina. Lesið her um bólkin, ið kortini ongantið fekk kritikararnir upp í sín part, og sum gavst, tá sangarin Freddie Mercury doyði í 1991

Niclas Johannesen

Nakaduttan fyri London - á einum slotti í milliónklassanum - situr ein maður seinnu helvt í 40'um við sínum langa hári, í hálvopnaðari hawaii-skjúrta og drekkur te.

Te-muðurin er akkurat, sum hann vil hava hann. Tí syrgir eitt nú tenarin og 500 milliónir krónur á bankabókini fyri. Kortini

er hann ikki eydnusamur. – Eg livi ov nógv í mínum egna høvdi, sigur maðurin og leggur aftrat.

– Eg var nógv lukkuligari, tá eg hevði 300 krónur á bankabókini. 70'ini og 80'ini vóru fantastisk og deilig. Men hesi árin smildraðu alla sunna tankagongd.

Maðurin er guitarleikarin Brian May. Og árin hann sipar til, er tíðar-

skeiðið, tá superbólkurin Queen herjaði alheims hitlistar við teirra pompøsa rock-popp tónleiki.

No time for losers

„We are the Champions“ sungu bretarnir við ikki sørt av einum skálki aftan fyri oyra seinnu helvt av 70'um. Teir lögdu aftrat: No time for losers! Ikki sørt ósmæði, og teir fyra Queen menninir – Fredd-

ie Mercury, Brian May, John Deacon og Roger Taylor – vórdú róptir fyri at vera ikki annað enn arrogantir, hálvakademiskir, miðalklassa menn við ongum upp á hjarta.

Hesar atfinningar forðaðu tó ikki bólkinum at menna seg almikið, og Queen gjørdust av álvara kongar í rockheiminum, tá meistarverkið „A Night At The Opera“ frá 1975 rakti

popptindarnar kring allan knøttin.

Leiðin niðan á var kortini long. Í 1970 gav bólkurin út sína fyrstu plátu, ið hevði sama heitið sum bólkurin – Queen. Talan var ikki um nakra blíða móttøku. Tíðarrákið var ikki við bólkinum, ið dyrkaði tað pompøsa og teatraliska. Eisini tá teirra næsta pláta – Queen II sum í dag verður mett at